

Biedrība «Laimiņa» – vieta, kur rast atbalstu

Personu ar invaliditāti un atbalstītāju biedrība «Laimiņa» Dobeles novadā darbojas kopš 1997. gada. Par biedrības mērķiem, nākotnes plāniem un redzējumu, «Zemgalei» stāsta biedrības valdes locekle KRISTĪNE BRIEDE.

Pats būtiskākais ir atbalsts

Personu ar invaliditāti un atbalstītāju biedrība «Laimiņa» apvieno Dobeles novada ģimenes, kurās dzīvo personas ar funkcionāliem traucējumiem (dažāda veida invaliditāti) un citas personas, kuras ar savu brīvprātīgo darbu sniedz atbalstu biedrības mērķu sasniegšanā. Biedrībai ir sabiedriskā labuma statuss. Tās mērķi un galvenie uzdevumi ir veicināt personu ar funkcionāliem traucējumiem integrāciju sabiedrībā, palīdzot kļūt par pilntiesīgiem sabiedrības locekļiem, aizstāvēt personu ar funkcionāliem traucējumiem un ģimeņu, kurās dzīvo personas ar funkcionāliem traucējumiem, tiesības un likumīgās intereses, iestāties par nodarbinātības, izglītības, labklājības politiku pilnveidi iepriekšminētajām personu grupām, apzināt ģimenes, kurās dzīvo personas ar funkcionāliem traucējumiem, sniegt dažāda veida atbalstu un veidot sadarbību, iesaistot tās biedrības aktivitātēs, izglītēt ģimenes medicīnas, izglītības, sociālajā un citās jomās, tādējādi palielinot viņu pašpalīdzības iespējas un dzīves kvalitātes uzlabošanu.

Kas ir atbalsta grupa?

Biedrībā «Laimiņa» reizi mēnesī darbojas arī atbalsta grupa vecākiem, kuriem ir bērni ar funkcionāliem traucējumiem (neatkarīgi no bērna/jaunieša/pieaugušā vecuma), kas ir viens no efektīgākajiem, lētākajiem un nepieciešamākajiem cilvēku savstarpējās palīdzības pakalpojumiem. Tā ir grupa, kurā tiek dotas iespējas līdzdarboties, risināt grūtības un dalīties pieredzē. Atbalsta grupas darbs balstās uz pašpalīdzības un atbalsta principiem – kopā sanāk cilvēki ar līdzīgām problēmām, piedalās psihologs. Grupā cilvēki aktualizē savas grūtības, uzklaua citu dalībnieku pieredzi dažādu jautājumu risināšanā, rod spēku un cerības mainīt savu dzīvi. Tikšanās procesā, iepazīstot paši sevi, cilvēki pilnveidojas un uzlabo savas attiecības un dzīves kvalitāti.

Atbalsta grupu mērķi ir sniegt un saņemt cilvēcisku cieņu, palīdzēt sadzīvot ar zaudējumu, ar sāpēm, veicināt cilvēkos savu spēku apzināšanos, izaugsmi un pašcieņu.

Atbalsta grupas notiek ar «Velku biedrības» atbalstu. Tā ir nevalstiska organizācija, kas darbojas ar mērķi piedāvāt attīstības iespējas ģimenēm, kurās aug bērni ar smagiem garīgās attīstības un citiem funkciju traucējumiem, kā arī rūpēties par bērniem, kas

dzīvo nabadzībā. «Velku biedrība» vēlas veicināt vērtības izjūtas veidošanos šajos bērnos un likt pamatus nākotnes iespējām, lai viņi varētu augt par personībām un kļūtu par ģimenes, sabiedrības un valsts atzītu vērtību.

Drosme uzdrīkstēties

«Laimiņas» valdes locekle Kristīne Briede stāsta:

- *Dare Audeamus tulkojumā nozīmē drosmi uzdrīkstēties. Mums bija jāiet uz priekšu un jāsaņem drosme uzdrīkstēties, jo diemžēl nespējam kontrolēt, ietekmēt un uzlabot sociālo pakalpojumu sfēru pašvaldībā. Ja nevari ietekmēt, tad ej un dari pats, rādi savu piemēru, – to arī pašlaik cenšamies darīt. Ar personu ar invaliditāti un atbalstītāju biedrības «Laimiņa» valdes iniciatīvu 2020. gada novembrī tika izveidota SIA «Dare Audeamus», kas 2021. gadā ir ieguvusi sociālā uzņēmuma statusu. Uzņēmuma pamatdarbība ir sociālo pakalpojumu sniegšana, un kopš 2021. gada 10. maija Dobeles novada iedzīvotājiem tiek sniegts specializētās darbnīcas pakalpojums pilngadīgām personām ar garīga rakstura traucējumiem. Esam šobrīd arvien vienīgie šāda veida pakalpojuma sniedzēji Dobeles novadā. Darbnīca sniedz iespēju apgūt jaunas sadzīves, sociālās un darba prasmes atbilstoši personas spējām.*

Esmu specializētās darbnīcas vadītāja un redzu, ka jēgpilnas aktivitātes, kuras ir katras personas individuālajās spējās balstītas, ja tās prasmīgi vada, var sniegt mērķus, kas rada rezultātus. Atslēgas vārdi veiksmīga sociālā pakalpojuma realizācijai ir saliedēta komanda, motivēti klienti un spēja visiem kopā ģenerēt idejas, kuru rezultāts sniedz gandarījumu visiem iesaistītajiem. Darbnīcā ir iespēja darboties 16 personām ar garīga rakstura traucējumiem, un jāatzīmē, ka esam piepildīti. Jāpiebilst, ka arī lielākā daļa darbinieku ir ar invaliditāti vai/un personu ar funkcionāliem traucējumiem vecāki, kas nozīmē, ka mēs kā uzņēmums esam sociāli atbildīgi. Tomēr mums priekšā ir izšķirošs brīdis, jo līdz šim pakalpojums personām ar garīga rakstura traucējumiem tika apmaksāts no Dobeles novada pašvaldības deinstytucionalizācijas projekta «Atver sirdi Zemgalē», tomēr, kā jau projektam, tam ir sākums un beigas, un šī projekta noslēgums ir jau vasaras beigās. Vai pašvaldība turpinās nodrošināt šī pakalpojuma saņemšanu mērķa grupai un apmaksāt šo pakalpojumu pie mums vai nē, to redzēsīm pavisam drīz. Mēs ceram uz turpmāko sadarbību, jo uzskatām, ka mūsu sniegtais pakalpojums ir kvalitatīvs un at-

Valdes priekšsēdētāja vietniece Kristīne Briede (no kreisās), valdes priekšsēdētāja Laila Briede un valdes locekle Kitija Pleša.

bilstošs mērķa grupas vajadzībām. Esam sevi pierādījuši, veiksmīgi darbojoties jau vairāk nekā divus gadus.

Iekļaujošā izglītība Latvijā nedarbojas pilnvērtīgi

- *Skolās trūkst atbalsta personāla (tieši skolotāju, kuri ir atbalsta personas), un katra bērna, jaunieša ar funkcionāliem traucējumiem izglītības veiksmes vai neveiksmes stāsts ir individuāla ciņa. Tāpat vecākiem trūkst informācijas par to, kāds atbalsts ir pieejams viņu atvasēm. Atzīsīm, ne visi vecāki ir cīnītāji, ļoti viszinoši visās jomās un jautājumos. Jo bērns/jaunietis ir ar smagāku invaliditāti, jo stāsts ir sarežģītāks. Lai gan uzskatu, ka sarežģīti ir arī tad, ja izglītības sistēmā iekļaujas bērns, kuram ir viss potenciāls tālākajā dzīves posmā iekļauties darba tirgū. Tikai katrai mērķa grupai ir savs problēmjautājumu fokuss.*

Arvien uzskatu, ka iekļaujošā izglītība uz papīra un realitātē ir divas dažādas situācijas. Ne vienmēr var sniegt bērnam/jaunietim nepieciešamo atbalstu tādā līmenī, kāds tas ir nepieciešams, – nākas iztikt ar to, kas ir. Skumji, bet fakts. Arī asistentus izglītības iestādē ir grūti atrast, jo stundas samaksa ir ļoti zema, kā arī uzņēmuma līgumi, kas tiek slēgti ar asistentiem, paņem aptuveni pusi no likmes. Nozīmīgas grūtības rodas atrast un piesaistīt asistentu no malas, tādēļ asistenta lomu bieži pilda paši vecāki. Šajos gadījumos asistenta pakalpojums zaudē savu jēgu – sniegt atbalstu vecākiem, kuri audzina bērnu ar īpašām vajadzībām. Otrs aspekts, par ko ir vērts runāt: ne visi bērni/jaunieši ar funkcionāliem traucējumiem var iekļauties izglītības sistēmā. Diemžēl šīs ģimenes ir neapskaužamā situācijā, jo atbalsta valsts līmenī nav, un katra pašvaldība pēc saviem ieskatiem šo jautājumu risina vai nerisina. Trešais aspekts: ie-

kļaušanās tīri fiziski ir iespējama, bet – ko īpašais bērns/jaunietis no tā iegūst? Diemžēl jāteic, ka bieži vien vienkārši izglītības procesā iesaistītie plūst pa straumi, bet – ko bērns no tā iegūst, ja skolotājs nezina, kā strādāt ar šo bērnu, vai arī skolotājiem ir jāveic pedagoģiskais darbs neiespējamās misijas apstākļos? Pedagoģi nevar strādāt ar vairāk nekā divdesmit bērniem vienlaicīgi un vēl censties kādu iekļaut, tas vienkārši nav iespējams. Tad ir jābūt individuālai pieejai, kur nepieciešami papildus pedagoģu resursi. Bet, kā jau zinām, valstī situācija ar pedagoģu trūkumu ir liela problēma. Nav arī īstas metodikas, pēc kuras novērtēt bērnu ar speciālām vajadzībām iekļaujošajā situācijā. Tā tomēr lielā mērā atkal ir individuāla, katra skolotāja improvizācija, kā novērtēt bērnu un to visu vēl dabūt iekšā izglītības sistēmas programmās. Un, ja tiekam līdz eksāmeniem, – tie neparedz tāda paša atbalsta apjoma piemērošanu un eksāmena pielāgošanu, kāds ir sniegts bērnam individuāli pielāgotā izglītības plānā. Tātad – sistēma patiesībā neder visiem. Ja runājam par iekļaujošo izglītību un mūsu novadu, šobrīd ļoti problemātiska ir situācija izglītoties bērniem, kuri iekļaujas un tiem ir asistenti. Asistents tiek apmaksāts tikai gadījumos, kad bērns iekļaujas vispārīgizglītojošajā skolā, kas nozīmē, ka, šiem bērniem aizejot uz speciālo skolu, nav vairs iespējama katram pievienota asistenta klātbūtne, jo šo skolu budžeti to nevar atļauties.

Pēc 6. klases parādās būtiskas problēmas, kur iekļauties tālāk? Diemžēl problēma kļūst arvien lielāka, ja speciālās vajadzības ir diezgan nopietnas. Šiem bērniem atliek vien iekļauties vidusskolās, kas ir problemātiski un neiespējami, ja bērns ir ar smagiem un ļoti smagiem garīga rakstura traucējumiem un, manuprāt, neatbilst bērna labākajām interesēm. Piemēram, Dobeles 1. vidusskolai ir

atsevišķa speciālā klase kā risinājums, bet diemžēl kuluāros kļūst runas, ka šī klase netiks uzturēta, kas nozīmē, ka šai mērķa grupai ir pamatotas problēmas, – kas notiks pēc 6. klases ar mana ļoti īpašā bērna izglītību? Arvien mūs kā biedrību un mērķa grupas pārstāvjus pašvaldība neaicina uz sarunām un diskusijām par jomām un jautājumiem, kas skar mūsu mērķa grupu labklājību, izglītību, nodarbinātību, un citiem. Gaidām ar nepacietību, ka kādu dienu tomēr tas notiks, jo uzskatām, ka kopā varam rast risinājumus, kas mērķa grupai būtu piemēroti.

Veiksmīgam iznākumam vajadzīga sistēma

- *Lielisku piemēru var ņemt no ārzemēm. Uzskatu, ka vispareizāk ir rīkoties pēc sistēmas – jā-sāk sniegt atbalstu personām no brīža, kad iestājas prognozētās invaliditātes brīdis. Ir jābūt rīcības plānam, kurā iekļauta medicīniskā palīdzība un rehabilitācija, paralēli – sociālās jomas atbalsts un mērķtiecīga izglītības sistēma (pirmsskolai, pamatskolai, vidusskolai – cauri katram posmam virtoties mērķtiecīgi uz nākamo), līdz nonākam līdz darba tirgum (vai alternatīvajai nodarbinātībai, sociālajiem pakalpojumiem). Katram cilvēkam šajā pasaulē ir jābūt vērtībai, un sistēmai ir jāveicina īpašais cilvēku vērtības meklējumos, kad rezultātā visi sniedz šai valstij*

(Vēl – 6. lappusē)

Foto no biedrības «Laimiņa» arhīva

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

Vienkārši darīt to, kas sirdij tuvs

Nesen notikušo Dobeles pilsētas svētku laikā, iespējams, daudzi izmantoja arī iespēju, lai ne tikai izklaidētos, bet arī izbaudītu Dobeli īpašajā «Garšu skvērā», kas notika laukumā pie pilsētas tirgus. Tur savus labumus piedāvāja virkne Dobeles novada mājražotāju un uzņēmēju, un katrs no viņiem bija sagatavojis kādu īpašu pārsteigumu tieši šai dienai.

Daudzi no ražotājiem un viņu produkcija bija jau labi iepazīti un zināmi, bet bija arī tādi, kuri plašākai publikai savu veikumu prezentēja pirmo reizi. Starp tiem pirmo reizi savu prasmi ēdienu gatavošanā prezentēja arī zīmols «MR. Gastronomija».

Jāteic, interneta dzīlēs atrodamā informācija par to nebija pārāk plaša. Vareja noskaidrot vien to, ka tiek sniegta dažādi ar ēdināšanu saistīti pakalpojumi, piemēram, sagatavot uzkodas, siltos ēdienus vai konditorejas izstrādājumus nelielām svinībām vai uzklāt galdu korporatīvā pasākumā, bērnu ballītēs vai kāzās. Pie tam tika akcentēts, ka pakalpojumi pieejami ne vien Dobelē, bet visā Latvijā. Lai uzzinātu par «MR. Gastronomiju» ko vairāk, «Zemgale» uz sarunu aicināja zīmola izveidotāju, dobelnieci LUDMILU GALANOVU.

Virtuvē gan ikdienā, gan darbā

- Lūdzu, pastāstiet, kad un kāpēc izlēmāt dibināt savu zīmolu?

- Oficiāli par dibināšanas datumu uzskatāms šī gada 11. aprīlis, kad tika nokārtota visa likumdošanā paredzētā dokumentācija. Iemesls, kāpēc pieņemu šādu lēmumu, ir pavisam vienkāršs: katrs cilvēks jau dara tieši to, kas viņam visvairāk ir pie sirds. Tāpat kā vairums tomēr vēlas darīt ko savu, pat ja to savieno ar algotu

darbu. Un mana sirdslieta ir ēdienu gatavošana. Arī mans algotais darbs ir ar to cieši saistīts – esmu pavāre viesnīcas «Radisson Blu Latvija Conference & Spa Hotel» restorānā Rīgā, zonā, kas apkalpo VIP klientus. Tur strādāju pēdējo pusgadu.

- Kā jums izdodas apvienot algotu darbu ar privātajiem pasūtījumiem?

- (Smaida.) Ja patīk tas, ko dari, var iespēt visu. Man ir elastīgs darba devējs un atsaucīgi kolēģi. Ja zinu, ka uz noteiktu datumu man ir pasūtījums, vienmēr pastāv iespēja jau laikus sarunāt brīvdienā. Tāpēc arī saviem potenciālajiem klientiem lūdzu veikt savu pasūtījumu iepriekš un laikus, lai varu saplānot savu laiku. Tad nu iznāk, ka es vienā vai otrā virtuvē gatavoju visu laiku.

Trusis «pilē» uz oglēm

- No kurienes vispār jūsošs ir šī mīlestība pret ēdienu gatavošanu?

- Nevaru apgalvot, ka tā man ir jau no bērnības, nē. Vēlme un patika gatavot atnāca vēlāk, varbūt vairāk jau pusaudzes vecumā. Nāku no Latgales, tur dzīvoja arī mani vecvecāki. Vienā brīdī sāku pievērst vairāk uzmanības tam, kā vecmāmiņa rosās pa virtuvi, ko un kā dara. Tas vienkārši notika pats no sevis. Vienkārši vēroju. No tiem laikiem kā visgardākais ēdiens man palicis atmiņā viņas

gatavotais trusis. Viņa to gatavoja interesanti: vispirms mazliet apcepa, tad lika «pilē» un vēlāk, kad virtuves plīts bija izkurināta, lika šo trauku uz oglēm. Protams, pievienoja arī krējumu, piparus, sāli. Rezultāts vienkārši kusa mutē.

Galū galā tomēr izmācījos un sāku strādāt par grāmatvedi, bet sapratu, ka gribu savu dzīvi saistīt ar ēdināšanu. Negribēju to darīt tā, hobijs limenī, tāpēc apguvu pavāra prasmes Jelgavas Amatu vidusskolā. Sekoja arī pilnveidošanās dažādosursos. Piemēram, mācījos pie labi zināmā pavāra Mārtiņa Rītiņa, bet pavisam nesen piedalījos meistarklasē pie itāļu pavāriem, apgūstot šīs valsts virtuves nianšes. Bija ļoti interesanti.

Otrs mēģinājums nebaida

- Pēdējā laika tendences ēdināšanas ziņā Dobelē un arī daudzviet citur nav pārāk pozitīvas. Piemēram, pie mums pēdējo gadu laikā aizvēries ne viens vien ēdināšanas uzņēmums: gan tādi, kuri bija jau ar milzīgu pieredzi, gan tādi, kas tika atvērti pilnīgi jauni, ar it kā perspektīviem plāniem un idejām. To zīnot, jums nebija bail uzdrīkstēties?

- Tiešām, šī tendence vērojama visur Latvijā. Lielākoties klienti sūdzas, ka esot augstas cenas. Bet ir jāsaprot, ka viss maksā tik, cik tas maksā, arī izejvielas. Atsevišķs stāsts ir par nodokļiem, kas, manuprāt, pašlaik vispār ir neadekvāti lieli un mazajiem uzņēmējiem nav «pa spēkam».

Faktiski pašlaik «mazajiem» vispār nedod iespēju iesākt un kaut cik atsperties. Esmu tam visam savulaik gājusi cauri. Man reiz jau bija savs uzņēmums. Varbūt dobelnieki vēl atceras, ka savulaik Krasta ielas dzīvojamajā masīvā bija tāda kafejnīca «Reveranss». Tas bija mans lolojums. Bet nu jau labu laiku diemžēl par to varu runāt tikai pagātnes formā.

Vai pirmā, ne pārāk pozitīvā pieredze manī nebaida? Nē. Esmu gatava mēģināt vēl vienu reizi un galu galā panākt to, ko es gribu.

Ir jābūt atbildīgam pret klientu

- Sociālajos tīklos «MR. Gastronomijas» fotoattēlos redzamā gatavā produkcija pārsteidz ar savu daudzveidību. Kur smēlaties idejas receptēm?

- Kā jau sacīju, es joprojām ļoti daudz mācos, skatos dažādas meistarklases. Tomēr, tā kā man patīk eksperimentēt, ļoti daudz arī izdomāju pati.

Pret klientu ir jābūt atbildīgam. Mana pārliecība ir, ka visām ēdiena, piemēram, uz kodu, komponentēm jābūt pašgatavotām. Teiksim, ja pagatavošanā tiek izmantota pastēte, klients

nesaņems vienkārši uz kādas pamatnes izspiestu veikala pastētes ripuli. Tas būs speciāli šim pasūtījumam iepriekš pagatavots produkts no īstām akniņām, sviestiņa, sīpola, garšvielām, bez jebkādiem speciāliem konservantiem.

Jā, šāda pieeja prasa papildus laiku, bet es nesūdzos. Pagaidām esmu vēl pašā ceļa sākumā un tieku galā saviem spēkiem. Ja lielu pasūtījumu apjoms pieaugs, man ir padomā cilvēks, kurš uz līguma pamata varētu nākt palīgos.

Nekādu zilimelnu figūru!

- Bet vispār pieprasījums ir?

- Ja runājam par Dobeli un tās apkaimi, vismaz pagaidām aktivitāte ir ļoti zema. Bet, būsim godīgi, arī laikos, kad man bija sava kafejnīca, dobelnieku aktivitāti nevarēja nosaukt par augstu. Biežākie apmeklētāji bija šeit strādājošie ārzemnieki vai atbraucēji.

Lielāka interese ir no citās Latvijas vietās dzīvojošo ļaužu un tur strādājošo uzņēmumu puses. Šajā gadījumā es pat sacītu – pieprasījums ir ļoti labs. Tieši šis kontingents pašlaik veido manu lielāko klientu loku. Es jau mājiniem mēdzu jokojot sacīt – laikam būs nopietni jāapsver dzīvesvietas maiņa tuvāk Rīgai.

Nevar viennozīmīgi atbildēt, kādi pasūtījumi ir pārsvarā. Ir gan bērnu ballītes, gan banketi, uzņēmumu korporatīvie pasākumi... Visbiežāk interesē uzkodas jeb «auksta galds», kaut varu pagatavot jebko, ko klients vēlas, arī vegānus ēdienus. Ja klients vēlas salātus, joprojām pieprasītākās ir klasiskās vērtības – rosols vai gaļas salāti.

Vienīgais, ko es atsakos izmantot savos ēdienos, ir krāsvielas. Mana pārliecība neļauj bērnam uz viņa svētkiem cept kūku ar kaut kādām melnām vai spilgti zilām figūriņām. Ja kaut ko tādu pagatavošu, domāšu, ka es reāli izdaru šim bērnam ko ļoti sliktu. Es to nespēju. Man ir mēģināts ko tādu pasūtīt, bet šajos gadījumos no pasūtījuma esmu atteikusies. Es, goda vārds, nesaprotu šīs māmiņas, kuras tādējādi faktiski indē savus mazos bērnus. Man šķiet, ka viņas vienkārši nesaņem, ko dara.

- Jums ir kāda ēdienu kategorija, ko patīk gatavot visvairāk?

- Nevaru izcelt kādu vienu, jo man tiešām patīk darboties virtuvē. Varbūt sirdij tuvāka ir dažādu mini uz kodu gatavošana, ko citi varbūt uzskata par piņķerīgu. Ir gandarījums, kad klients ierauga manis gatavoto un saka – zīniet, tas izskatās tik labi, ka man pat bail to ēst! (Smejas.) Tas ir, cilvēks vispirms izbauda ēdienu ar acīm, tikai vēlāk jau nogaršo. Tas ir augsts darba novērtējums.

Un nekas, ka pasūtījuma gatavošana aizņem teju vai visu

nakti. Ieeju virtuvē, ieslēdzu mūziku un – uz priekšu! Man ir svarīgi, lai pie klienta nonāktu maksimāli svaiga produkcija.

Ko par šiem «nakts seansiem» saka mājiniēki? Neko, viņi jau ir pieraduši.

Var, ja visu plāno

- Ir tāds teiciens par kurpnieku bez kurpēm. Kā ir ar jums, mājās gatavojat pati?

- Protams, kā gan citādi? Man patiešām patīk to darīt. Galvenais ir, lai viss būtu laikus saplānots. Tas ir, ja es piecos no rīta izcepu klientam pīrāgušus, lai viņš tos saņemtu vēl mikstus un siltus, man pēc tam būtu jānodas vēl arī uz darbu. Plānošana un skaidrs grafiks – tas ir ļoti svarīgi. Viesnīcā man darba diena ilgst no pulksten 8 līdz pulksten 17, un slodze ir pamatīga, jo apkalpojam 27 ēkas stāvu iedzīvotājus, kā arī bieži klājam galdus dažādām delegācijām. Protams, mums ir ļoti liela pavāru komanda, bet darāmā tik un tā netrūkst nevienam no viņiem. Kā zināms, pavāru komandas šādās lielās virtuvēs specializējas katra savā ēdienu gatavošanā. Mani pienākumi arī šeit saistīti galvenokārt ar uzkodām un auksto galdu.

Nav svarīgi, kur tu strādā – mājās vai prestižas viesnīcas virtuvē. It visur ir jābūt atbildības izjūtai pret to, ko dari.

- Vai ēdiena ziņā jūsmājās ir arī izveidojušās savas tradīcijas?

- Protams. Sanācis ir tā, ka pie mums katru gadu Ziemassvētkos sabrauc arī dēla un meitaiņas ģimenes ar savām otrajām pusēm un abām mazmeitiņām. Man nav konkrētas un obligātas ēdienkartes. Tieši pretēji, katru gadu ļaujies dažādiem eksperimentiem. Ģimene tad ir degustētāju lomā. Piemēram, pēdējos Ziemassvētkos uz galda bija laimam kādas desmit veidu dažādas mazās uzkodas, kūka, krāsains spinātu un burkānu biezenis un, protams, kaut kas arī no gaļas.

Lielākais vērtētājs parasti ir znots, kurš arī pats mājās gatavo. Viņš vienmēr ir ļoti godīgs, bet delikāts. Tā teikt, šis ir gards, bet nu šis gan ne visai.

Jūs iepriekš vaicājāt, vai man nav bail, uzsākot šo otro mēģinājumu. Atbildot teikšu – par to, vai izdosies, vai nē, es nedomāju. Vienkārši darišu to, kas man tiešām patīk. To novēlu arī citiem cilvēkiem, jo tad galarezultāts tiešām iznāks labs un no sirds.

Indra Cehanoviča

Foto no Ludmilas Galanovas krājumiem

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

Biedrība «Laimiņa» – vieta, kur rast...

(Sākums – 3. lappusē)

savu ieguldījumu. Diemžēl tās ir tikai manas fantāzijas par ideālo, mums līdz tam vēl ilgs ceļš ejams. Diemžēl, bet nav arī īsti vienotas nostājas, kurp iet. Starp citu, Latvijā ir veikti daudz dažādu pētījumu, un secinājumi ir visiem absolūti skaidri, bet rīcība to ieviešanā reālajā dzīvē diemžēl nenotiek. Šobrīd mums viss ir pa posmiem, kas savā starpā īsti nesavienojas, nav pēctecības. Ģimenes, kurās aug bērni ar funkcionāliem traucējumiem, neatbilstošu sistēmu (izglītības, sociālā, nodarbinātības utml), vajadzībām neatbilstošu pakalpojumu vai to trūkuma dēļ ar izteiktām grūtībām saskaras visu laiku.

Biedru uzdevums ir iesaistīties aktivitātēs

- Kopš mums ir «Dare Audeamus», arī biedrības darbs ir mainījies. Agrāk tikāmies katru vakaru un nodarbojāmies ar brīvprātīgo darbu: atalgojuma nebija, un dzīvojam no tā, ko varējām iegūt caur projektiem, jo pastāvīgu ziedotāju mums nav un biedru nauda lielus izdevumus nosegt nevar. Tagad visi tie paši cilvēki, kuri kādreiz nāca vakaros, vai nu strādā kā darbinieki, vai darbojas specializētajā darbnīcā kā klienti. Biedrība turpina būt vieta, kur tikties, kur uzzināt aktuālo informāciju, iegūt humāno palīdzību, apmeklēt vecāku atbalsta grupu,

ir iespēja reizi nedēļā apmeklēt peldbaseinu, kā arī iesaistīties mūsu organizētos pasākumos un aktivitātēs. Mēs plānojam, organizējam, un biedrības biedru uzdevums ir piedalīties. Biedrība šobrīd apvieno vairāk nekā 75 biedrus.

Daudzveidīgās aktivitātes un nākotnes plāni

Šogad jau ir diezgan daudz ieplānots. Mēs katru gadu rīkojam divas talkas - aprīlī un septembrī. Teritorija un telpas ir pietiekami plašas, un darāmā netrūkst. Šogad Dobeles novada kultūras projektu konkursa ietvarā esam saņēmuši finansējumu radošo darbu izstādei «Krāsas», būs divas meistarklases vecākiem, ielīgošanas pasākums 21. jūnijā, visas dienas garumā. Dobeles novada pašvaldības NVO sniegtā atbalsta ietvarā realizēsim atelpas veicināšanas aktivitātes vecākiem, humānās palīdzības sagādāšanas aktivitātes, atvērto durvju dienu augustā, ekskursiju uz Ventpili 14. jūlijā, sporta svētkus septembrī, Boccio mini turnīru 17. novembrī, ceram doties arī uz citu organizāciju organizētajiem sporta svētkiem. Kā ik gadu, arī šogad plānojam Ziemassvētku brīnumu saviem biedriem decembrī. Mēs vienmēr esam atvērti jauniem biedriem!

Alise Kruglauža

Tūrisma bukletā arī mūspuses objekti

Eksotiskais tipi telšu ciemats.

Zemgales tūrisma asociācija ir nule kā laidusi klajā pirmo Zemgales apceļošanas informatīvo izdevumu. Tas satur informāciju par šīs vasaras nozīmīgākajiem pasākumiem, kā arī jauniem un tūrisma aktualitātēm Bauskas, Dobeles, Jelgavas, Aizkraukles un Jēkabpils pilsētās un novados.

Izzinošai Zemgales apceļošanai tiek piedāvāti vairāki tematiskie maršruti, kā arī izcelti iecienītākie dabas objekti un asociācijas biedru piedāvājums. Savukārt čaklākajiem Zemgales apceļotājiem ir iespēja tikt pie veicināšanas balvām, piedaloties izdevumā iekļautā erudīcijas konkursā – atrisinot krustvārdu mīklu.

Izdevums drukātā veidā būs pieejams Zemgales reģiona tūrisma informācijas centros un populārākajos apskates objektos, kā arī elektroniskā veidā lejupielādējams tūrisma informācijas centru interneta vietnēs vai travelzemgale.lv.

Šajā bukletā no Dobeles novadā esošajiem tūrisma objektiem šoreiz piedāvāts apmeklēt P.Upīša Ceriņu dārzu, Dobeles Pili, vīna darītavu «Tērvetes vīni», Latvijas valsts mežu dabas parku Tērvetē un tajā

esošo glempingu, K. Ulmaņa piemiņas muzeju «Pikšas» un izbaudīt Vītiņu pagasta SIA «Nomadic Homes» eksotiskās tipi telts. Kā vietas nakšņošanai un atpūtai šoreiz ieteikts atpūtas komplekss «Niedras» Bikstu pagastā un viesnīca, restorāns, alus darītava «Zoltners» Tērvetē.

Zemgales tūrisma asociācijai šogad aprit jau 20 gadu. Tās mērķis ir veicināt tūrisma nozares attīstību reģionā, apvienojot uzņēmējus, apskates objektus, iestādes un organizācijas, kas vēlas līdzdarboties šajā procesā.

Jāpiebilst, ka par godu jubilejai asociācija šogad plāno iedibināt jaunu tradīciju - «Zemgales gada balvu tūrisma».

Indra Cehanoviča
Autores foto